

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 18 september 1995 ^{*}

I mål T-471/93,

Tiercé Ladbroke SA, bolag bildat enligt belgisk rätt, företrätt av Jeremy Lever, QC, Christopher Vajda, barrister, advokatsamfundet i England och Wales, och av Stephen Kon, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Winandy & Err, 60, avenue Gaston Diderich,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eric White, vid rätts-tjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

^{*} Rättegångsspråk: engelska.

Republiken Frankrike, företrädd av Edwige Belliard, biträdande direktör vid rättsavdelningen, utrikesministeriet, Catherine de Salins, sous-directeur vid samma avdelning, och Jean-Marc Belorgey, extra tjänsteman, samma avdelning, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Frankrikes ambassad, 9, boulevard Prince Henri,

intervenient,

angående en talan enligt artikel 173 i EEG-fördraget om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 18 januari 1993 om ogillande av sökandens klagomål (IV/34.013) som grundas på artiklarna 92 och 93 i EEG-fördraget,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av J.L. Cruz Vilaça, ordförande, och B. Vesterdorf, A. Saggio, H. Kirschner samt A. Kalogeropoulos, domare,

justitiesekreterare: J. Palacio González, byrådirektör,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 24 januari 1995,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

- 1 Pari mutuel urbain français (nedan kallad "PMU") är en ekonomisk intressegruppering som är sammansatt av de viktigaste tävlingsbolagen i Frankrike. Den ansvarar i Frankrike med ensamrätt för anordnandet av upptagande av vad avseende hästtävlingar som anordnas av tävlingsbolag som har tillstånd till detta utanför tävlingsbanor enligt ett system för totalisatorspel. PMU har också ensamrätt till att ta upp vad utomlands avseende tävlingar som anordnas i Frankrike och till att ta upp vad i Frankrike avseende hästtävlingar som anordnas utomlands. PMU: s stadga skall godkännas av de franska myndigheterna på vilka det även ankommer att utnämna medlemmarna i PMU: s stämma.

- 2 Pari mutuel unifié belge är en förening som inte eftersträvar ekonomisk vinst, och SC auxiliaire PMU belge, ett andelslag som bistår den (nedan gemensamt kallade "belgiska PMU") bildades år 1974 respektive år 1984 i Belgien av de elva belgiska hästtävlingbolagen. I Belgien kan enligt tillämplig nationell lagstiftning endast de som anordnar av hästtävlingar ta upp vad avseende de hästtävlingar som de anordnar antingen på tävlingsbanor enligt ett system för andelsvadhållning, alternativt ett system för totalisatorspel, eller utanför tävlingsbanan enligt systemet för totalisatorspel. Övriga tävlingsbyråer som i Belgien har fått tillstånd att upptagande vad avseende hästtävlingar kan endast ta upp vad avseende hästtävlingar som äger rum utomlands och i praktiken enligt systemet för andelsvadhållning. Avseende de belgiska hästtävlingarna kan dessa byråer endast ta upp vad, om de handlar som tävlingsbolagens agenter när det är fråga om totalisatorspel, eller om de legitimeras av tävlingsbolagen mot betalning av en avgift när det är fråga om andelsvadhållning. Belgiska PMU har således skapats av hästtävlingbolagen för att tillsammans ta upp vad avseende de hästtävlingar som de anordnar och har tilldelats ensamrätten till organiserandet av totalisatorspel avseende dessa hästtävlingar utanför tävlingsbanan.

3 Den 18 mars 1991 slöt PMU och belgiska PMU ett avtal enligt vilket den förstnämnda får tillstånd att i den sistnämndas namn ta upp vad i Frankrike och närmare bestämt i 17 franska departement avseende belgiska hästtävlingar.

4 Detta avtal slöts inom ramen för den franska nationella lagstiftningen. I artikel 15.3 i finanslagen för år 1965 av den 23 december föreskrivs att de hästtävlingbolag som har tillstånd att organisera totalisatorspel utanför tävlingsbanan kan legitimeras att i Frankrike motta vad avseende utländska hästtävlingar, såtillvida de antecknade vaden koncentreras och läggs till vinstfördelningen i direkt förbindelse med den eller de organisationer som ansvarar för handhavandet av totalisatorspelet i det berörda landet. Enligt denna bestämmelse beläggs de vad som mottas på detta sätt med de avgifter och skatter som gäller i det land där tävlingen anordnas och summan av dessa avgifter och skatter fördelas mellan det land där vad har mottagits och det land där tävlingen har ägt rum. Den fördelning som görs på detta sätt kan omfatta en särskild andel som avsätts för förvaltningskostnaderna och som dras av innan beloppet betalas till de legitima mottagarna i varje land.

5 I förordning nr 91-118 av den 31 januari 1991 om PMU: s upptagande av vad avseende hästtävlingar som anordnas i Belgien föreskrivs dessutom att PMU varje månad — av den andel av de insatser som årligen samlas in avseende hästtävlingar som anordnas i Belgien vilken understiger 50 miljoner FF — skall inbetala summan av stämpelskatten till statsbudgeten och 0,876 procent av insatserna till Fonds national des haras et des activités hippiques (nationella fonden för stuterier och hästverksamhet). Enligt samma förordning lägger man — beträffande den andel av de insatser som samlas in årligen som ligger mellan 50 och 75 miljoner FF — till ovannämnda inbetalningar en tredjedel av summan av en progressiv tilläggsavgift (prélèvement supplémentaire progressif, nedan kallad "PSP") som inbetalas till statskassan och 0,181 procent av insatsbeloppet som inbetalas till Fonds national des haras et des activités hippiques. Beträffande den andel som ligger mellan 75 och 100 miljoner FF av de insatser som samlas in årligen lägger man till ovannämnda inbetalningar två tredjedelar av PSP som skall inbetalas till statskassan och 0,362 procent av insatsbeloppet som inbetalas till Fonds national des haras et des activités hippiques. Vad slutligen gäller den andel som överstiger 100 miljoner FF av det som insamlats varje år lägger man till dessa inbetalningar hela summan av PSP som skall inbetalas till statsbudgeten och 0,543 procent av insatsbeloppet som skall inbetalas till Fonds national des haras et des activités hippiques.

- 6 I Frankrike kan den kumulerade procentsatsen av olika avgifter och skatter som dras av insatsbeloppet av de vad som har mottagits avseende hästtävlingar inte överskrida 30 procent såsom följer av bestämmelserna i artikel 18 i loi de finances pour l'année 1967 (finanslagen för år 1967).

- 7 I Belgien kan dessa avgifter på summan av de vad som har spelats avseende hästtävlingar däremot högst uppgå till 35 procent som följer av artikel 44-2° d i kunglig förordning av den 8 juli 1980 om allmän reglering av avgifter som likställs med inkomstskatt i vilken det föreskrivs att den andel av insatserna som reserveras åt vinnarna inte skall vara mindre än 65 procent.

- 8 Inom ramen för denna lagreglering föreskrivs det i ovannämnda avtal mellan PMU och belgiska PMU att avgiften på summan av de vad som tas upp i Frankrike som avser belgiska hästtävlingar — 35 procent enligt bestämmelserna i både ovannämnd fransk och belgisk lagstiftning — fördelas enligt ett system som beaktar beloppet av den realiserade omsättningen. I detta syfte föreskrivs fyra nivåer i avtalet i fråga. Den första nivån avser en omsättning som är lägre än 50 miljoner FF och då erhåller franska staten 6,386 procent medan den belgiska parten får 23,114 procent. Den andra nivån avser en omsättning som ligger mellan 50 och 75 miljoner FF och då uppgår den franska andelen till 10,817 procent medan belgiska andelen sjunker till 16,183 procent. Den tredje nivån avser en omsättning som ligger mellan 75 och 100 miljoner FF; den franska andelen uppgår till 15,238 procent medan den belgiska andelen uppgår till 9,762 procent. När det rör sig om en omsättning som överskrider 100 miljoner FF sjunker den belgiska andelen till 5,602 procent medan den franska andelen uppgår till 19,169 procent.

- 9 Den 12 juli 1991 inlämnade Tiercé Ladbroke SA (nedan kallat "Ladbroke"), ett bolag bildat år 1982 enligt belgisk rätt vilket hör till holdingkoncernen Ladbroke Group plc vars verksamhet består i att i Belgien organisera andelsvadhållning avseende hästtävlingar som äger rum utomlands, ett klagomål (IV/34.013) mot PMU, belgiska PMU och Republiken Frankrike hos kommissionen, dels enligt artiklarna 85 och 86 i EEG-fördraget, dels enligt artiklarna 92 och 93 i EEG-fördraget. På grund av dessa fördragsbestämmelser yrkades i Ladbrokes klagomål, som på denna

punkt upprepades och förtydligades genom skrivelsen av den 5 februari 1992 (NN 16/92), att kommissionen skulle fastställa att det avtal som den 18 mars 1991 hade slutits mellan PMU och belgiska PMU hade som verkan att Frankrike beviljade ett lagstridigt statligt stöd till belgiska PMU som kommissionen inte hade underrättats om.

10 I det avseendet betonade Ladbroke i sitt klagomål att upptagandet av vad i Frankrike i enlighet med avtalet mellan de två PMU sedan den 20 mars 1991 — som har gjort det möjligt att realisera en omsättning på 67 miljoner, årligen 300 miljoner BFR — samlas och handhas på samma sätt som upptagandet av vad avseende franska tävlingar, hör till det franska systemet och centraliseras enligt PMU: s totalisatorsystem med den sistsnämndas medel och teknologi. När de vadinsatser avseende belgiska tävlingar som har tagits upp i Frankrike sedan överförs från det franska systemet till det belgiska systemet beläggs de i enlighet med belgisk lagstiftning med en avgift på 35 procent. Av denna avgift på 35 procent lämnas ett belopp som motsvarar 26 procent till belgiska PMU och resten, 9 procent, återbärs till det franska systemet, av vilket cirka 4 procent till franska staten och cirka 5 procent till de franska tävlingsbolagen. När det däremot rör sig om de insatser i franska tävlingar som tas upp i Frankrike går cirka 18 procent av avgiften på 30 procent till franska staten och 10 procent till tävlingsbolagen.

11 Ladbroke har således i sitt klagomål gjort gällande att det förhållandet att franska staten, PMU och tävlingsbolagen endast behåller 9 procent av avgiften på vadinsatserna avseende de belgiska tävlingarna i stället för 28 procent som av avgiften på vadinsatserna avseende de franska tävlingarna, utgör en skattebehandling som utgör ett lagstridigt statligt stöd till belgiska PMU, eftersom den innebär en kostnad för franska staten och en vinst för dess mottagare, belgiska PMU. Detta statliga stöd förorsakar en snedvridning av konkurrensen, eftersom belgiska PMU drar nytta av återbärningar av det belopp som flutit in avseende upptagandet av vad i Frankrike avseende belgiska tävlingar som deras konkurrenter i Belgien inte har fördel av, eftersom de inte har möjlighet att ta upp vad i Frankrike. Vidare påverkar det lagstridiga stödet i fråga handeln mellan medlemsstaterna, eftersom det system som stödet är ett resultat av innebär att det i Frankrike tas upp vad avseende belgiska tävlingar och att franska staten återbär till Belgien summor som följer av upptagande av vad i Frankrike.

- 12 Ladbroke har således — utöver yrkandena att kommissionen skall fastställa att avtalet mellan de två PMU överträder artikel 85 och 86 i fördraget och uppmana de två PMU att sluta följa detta avtal — till denna framlagt följande yrkanden:
- Republiken Frankrike skall genom ett interimiskt beslut åläggas att inställa det statliga stöd som inte har underrättats om och som denna har beviljat belgiska PMU.
  - Republiken Frankrike skall, efter en fullständig prövning av det lagstridiga statliga stöd som beviljats belgiska PMU, åläggas att upphöra med detta stöd.
  - Belgiska PMU skall åläggas att återbetala det lagstridiga stödet jämte marknadsränta.
- 13 Den del av Ladbrokes klagomål som rörde det påstådda beviljandet av ett lagstridigt statligt stöd ogillades genom en skrivelse av den 18 januari 1993, som den av kommissionens ledamöter som ansvarade för konkurrensfrågor hade undertecknat (nedan kallat "beslutet" eller "det tvistiga beslutet") med motiveringen att det ovan nämnda avtalet mellan de två PMU inte innehöll något stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget, och detta av följande skäl.
- 14 Enligt beslutet kan avgiften på summan av vad avseende hästtävlingar inte definieras som en skatt, eftersom även den beläggs med statliga skattepålagor och eftersom skatten såväl i Frankrike som i Belgien varierar beroende på olika faktorer såsom den plats där tävlingen anordnas och anslag till olika fonder såsom fonds pour les établissements d'élevage de chevaux (fonden för hästuppfödningssanläggningar) eller fonds national pour le développement des adductions d'eau (nationella fonden för befrämjande av anläggningen av vattenledningar) och statsbudgeten.
- 15 Dessutom är det enligt beslutet inte ändamålsenligt att på den avgift på 35 procent, som läggs på de vadinsatser som tas upp i Frankrike avseende belgiska tävlingar, tillämpa samma statliga pålaga som är tillämplig på den avgift på 30 procent som i

Frankrike läggs på vadinsatserna avseende franska tävlingar, eftersom denna franska statliga pålaga på 18 procent innehåller ”uteslutande franska” bidrag, i synnerhet bidrag till fonds pour l'élevage français de chevaux (franska fonden för hästuppfödning) (mellan 1,86 och 3,36 procent) och den mervärdesskatt på 22 procent som beräknas på den andel av avgiften som tillfaller de franska tävlingsbolagen. Följaktligen kan den franska statliga avgiften på 18 procent inte tillämpas i sin helhet på avgiften på 35 procent på vadinsatser avseende belgiska tävlingar, utan endast vad gäller den andel som blir kvar efter att de helt franska bidragen, som ligger kring 5 procent, har dragits ifrån. Redan detta betyder att den franska statliga pålagan sjunker till under 13 procent av det belopp som samlats in vid upptagande av vad avseende de belgiska tävlingarna och skulle på det sättet närma sig den franska statliga pålaga på 6,4 procent som för närvarande läggs på avgiften på 35 procent som tillämpas på summan av vad som tagits upp i Frankrike avseende belgiska tävlingar.

- 16 Enligt beslutet är den andel av avgiften som tillfaller belgiska PMU för övrigt till beloppet nästan densamma oberoende av om den ort på vilken vad har tagits upp ligger i Frankrike eller Belgien. I det avseendet har kommissionen i beslutet förklarat att, om vad avseende belgiska tävlingar skulle ha tagits upp i Belgien, skulle belgiska PMU: s andel — beroende på regionen — uppgå till mellan 25 och 28 procent, med avdrag av förvaltningskostnaderna på 5,5 procent, vilket leder till en andel som ligger mellan 19,5 och 22,5 procent, jämfört med 23,114 procent när vad tas upp i Frankrike. När man av dessa 23,114 procent drar av belgiska PMU: s ytterligare kostnader (för reklam, priser och information) som föranleds av upptagandet av vad utanför Belgiens territorium, konstaterar man att belgiska PMU, för vad som tagits upp i Frankrike avseende tävlingar i Belgien, får en andel som i stort motsvarar den andel som den skulle ha fått, om den själv skulle ha samlat in vaden avseende belgiska tävlingar.
- 17 Slutligen förefaller det enligt beslutet vara så att avtalet mellan de två PMU, om det betraktas i sin helhet, på det inledande stadiet endast förefaller vara förmånligt för belgiska PMU, vad gäller den nivå av omsättningen som ligger under 50 miljoner FF, där den avgift som tillkommer belgiska PMU är relativt hög. Däremot bör avtalet — vad gäller de senare stadierna — anses som mindre förmånligt för belgiska PMU vilket beror på minskningen av den sistnämndas andel av den avgift som läggs på de delar av omsättningen som är högre till beloppet.

- 18 Kommissionen har i varje fall i sitt beslut förbehållit sig rätten att efter en period av fyra år ompröva avtalet för att kunna beakta alla nya sakförhållanden och möjligheten att avtalet under de kommande åren inte tillämpas annat än vad gäller det inledande stadiet och har anmodat de franska myndigheterna att underställa den en årlig rapport om genomförandet av avtalet mellan de två PMU.
- 19 Det var under dessa omständigheter som Ladbroke Belgique väckte den aktuella talan, enligt artikel 173 i EEG-fördraget, genom att den 22 mars 1993 inlämna en ansökan till domstolens kansli som registrerades med nummer C-80/93.
- 20 Den 7 juli 1993 ansökte Republiken Frankrike om att få intervensera i målet till stöd för kommissionens yrkanden. Genom ett beslut som domstolens president meddelade den 6 augusti 1993 beviljades denna ansökan om intervention och den 20 oktober 1993 inlämnade intervenienten sin interventionskrivelse som kommissionen och sökanden yttrade sig över den 23 november respektive den 10 december 1993.
- 21 Genom beslut av den 27 september 1993, som meddelades med stöd av artikel 4 i rådets beslut nr 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av rådets beslut nr 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21), hänsköt domstolen målet till förstainstansrätten där det fick nummer T-471/93.
- 22 Det skriftliga förfarandet förlöpte regelmässigt. På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan föregående bevisupptagning. Den anmodade emellertid kommissionen och Republiken Frankrike att besvara vissa skriftliga frågor och ange vissa uppgifter rörande genomförandet av avtalet mellan de två PMU och det system för statliga pålagor och avgifter som tillämpades i Frankrike på insatserna avseende franska och belgiska hästtävlingar. Parterna följde förstainstansrättens anmodan inom föreskriven tid.

- 23 Vid den muntliga förhandlingen den 24 januari 1995 hördes parternas framställningar och deras svar på förstainstansrätten muntliga frågor.

Parternas yrkanden

- 24 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det beslut som ingår i brevet av den 18 januari 1993,

— förordna, med stöd av artikel 176 i EEG-fördraget, kommissionen att omedelbart ompröva klagomål nr NN 16/92 som riktas mot de två PMU, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

- 25 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan saknar grund, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Intervenienten har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive den andel som motsvarar de kostnader som intervenienten har haft.

Saken

27 Sökanden har till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring hävdad att det klandrade beslutet dels är bristfälligt motiverat i strid med artikel 190 i EEG-fördraget, dels att motiveringarna är felaktiga eller rättsstridiga.

Den första grunden avseende bristfälligt motivering

28 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden, trots att den har gjort gällande att beslutets motivering saknas endast har lagt fram ett argument genom vilket den har ifrågasatt lagenligheten av detta beslut i sak. Förstainstansrätten som har rätt att ex officio pröva motiveringen av gemenskapens rättsakter som klandrats vid den, anser likväl att det är lämpligt att vidta en prövning av grunden avseende bristen på motivering.

29 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att beslut av gemenskapens institutioner enligt artikel 190 i fördraget skall vara motiverade och att motiveringen skall göra det möjligt för gemenskapens domstolar att utöva sin legalitetskontroll och för den berörde att få kännedom om motiveringarna av den vidtagna åtgärden för att kunna tillvarata sina rättigheter och kontrollera om beslutet är välmotiverat eller ej (domstolens dom av den 17 januari 1984, VBVB och VBVB mot kommissionen,

43/82 och 63/82, Rec. s. 19, och förstainstansrättens domar av den 24 januari 1992, La Cinq mot kommissionen, T-44/90, Rec. s. II-1, och av den 29 juni 1993, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, T-7/92, Rec. s. II-669, punkt 30).

- 30 Förstainstansrätten framhåller inledningsvis att kommissionen i det klandrade beslutet har redogjort för skälen till varför den anser att det avtal mellan de två PMU, som sökanden i sitt brev av den 5 februari 1992 har ifrågasatt, inte kan anses leda till att belgiska PMU har beviljats ett stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget och varför den följaktligen har ogillat sökandens klagomål.
- 31 Det klandrade beslutet innehåller faktiskt ett antal faktiska och rättsliga överväganden som avser beskaffenheten av den avgift på vadinsatser avseende hästtävlingar och de pålagor som dessa är föremål för, berättigandet av behandlingen av denna avgift i Frankrike och i synnerhet den omständigheten att belgiska PMU i själva verket inte drog någon som helst fördel av tillämpningen av avtalet mellan de två PMU samt att — för det fall att denna fördel fanns under det inledande stadiet av nämnda avtal — den skulle försvinna under de senare stadierna.
- 32 Förstainstansrätten anser vidare att denna motivering utgör en motivering som i sin helhet bör anses som ett — enligt artikel 190 i fördraget — tillräckligt stöd för kommissionens framställning, eftersom den innehåller en redogörelse för sakförhållandena och de rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för beslutets uppbyggnad och gör det möjligt att fastställa att kommissionens beslut att anse att det inte förekommer något stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget huvudsakligen följer av konstaterandet att belgiska PMU inte får någon fördel av att det ovan nämnda avtalet tillämpas.
- 33 Även om det i själva verket inte alltid framgår av motiveringen av det klandrade beslutet vilka ytterligare omständigheter som kommissionen grundat sig på, kan motiveringen anses tillräcklig med beaktande av att beslutsfattaren inte är skyldig

att närmare ange alla de relevanta faktiska och rättsliga omständigheterna och att en bedömning av om beslutet har motiverats i tillräckligt hög grad inte enbart kan göras så att man fäster uppmärksamhet vid dess lydelse, utan också det sammanhang i vilket det har fattats och samtliga rättsregler som gäller för målet i fråga (se domstolens domar av den 25 oktober 1984, Rijksuniversiteit te Groningen, 185/83, Rec. s. 3623, punkt 38, av den 26 juni 1986, Nicolet, 203/85, Rec. s. 2049, punkt 10, av den 8 juni 1989, AGPB, 167/88, Rec. s. 1653, punkt 34, och av den 6 juli 1993, CT Control och JCT Benelux mot kommissionen, C-121/91 och C-122/91, Rec. s. I-3873, punkt 31).

- 34 Detta innebär att sökandens första grund som avser bristfällig motivering skall ogillas.

Den andra grunden avseende felaktig motivering eller rättsstridighet

Sammanfattning av parternas argument

- 35 Sökanden har anfört att man, enligt det avtal som slutits mellan de två PMU och den behandling som gäller i Frankrike vad avser den avgift som tillämpas på vadinsatserna avseende belgiska tävlingar, kan konstatera att franska staten belägger varje 100 FF som spelas med en avgift på 35 FF, av vilka den endast behåller 6,30 FF och inbetalar resten, dvs. 28,61 FF till franska PMU, som i sin tur behåller 5,5 FF och överför de 23,19 FF som således blir kvar till belgiska PMU. När det däremot spelas 100 FF avseende franska tävlingar betalas 30 FF till franska staten, av vilka den behåller 18 FF och inbetalar de återstående 12 FF till PMU. Följaktligen är inte endast den procentsats som är avsedd för belgiska PMU, som uppgår till 35 procent av summan av de vad som spelas i Frankrike avseende belgiska hästtävlingar, högre än den avgift på 30 procent som läggs på upptagande av vad i Frankrike avseende franska hästtävlingar, utan också den andel av avgiften som slutligen överförs till belgiska PMU, det vill säga 23,14 procent, är högre än den andel av avgiften som överförs till PMU, det vill säga 12 procent. Belgiska PMU har således intäkter som den inte skulle ha haft, om den inte skulle ha slutit det avtal med franska PMU, vilket gjorde det möjligt att i Frankrike ta upp vad avseende belgiska tävlingar. Dessa intäkter utgör ett lagstridigt statligt stöd vars exakta belopp består av överskottet på den summa som belgiska PMU enligt det ovan nämnda avtalet får av de summor som är nödvändiga för att täcka de

kostnader som föranleds av upptagandet av vad i Frankrike avseende belgiska tävlingar. Enligt sökanden har denna mekanism, som har medfört att belgiska PMU år 1991 fick intäkter av storleksklassen 8,1 miljoner FF, förorsakat en snedvridning av konkurrensen som har vållat sökanden en ansenlig skada. Den har hävdats att belgiska PMU inte skulle ha kunnat existera utan detta lagstridiga stöd och således gjort det möjligt för Ladbroke att själv organisera totalisatorspel avseende belgiska tävlingar. Belgiska PMU skulle dessutom inte utan detta stöd ha kunnat köpa vadhållningsbyrå ”Tiercé franco-belge”, vilket den gjorde i december 1991, som var Ladbrokes konkurrent i Belgien på marknaden för upptagande av vad avseende hästtävlingar som äger rum utomlands.

36 Till stöd för sitt antagande, enligt vilket den ekonomiska fördel som belgiska PMU således fått utgör ett statligt stöd, har sökanden understrukit att inbetalningen av den andel av avgiften som tillfaller belgiska PMU verkställs enligt franska statens anvisningar och genom en organisation som den kontrollerar, det vill säga franska PMU, såsom det framgår av den sistnämndas stadga. Den avgift som tillfaller belgiska PMU utgör alltså en obligatorisk avgift som föreskrivs i offentligrättsliga bestämmelser, vilket innebär att dess formella definition som en skatt eller pålaga inte påverkar egenskapen hos denna obligatoriska avgift som staten pålagt försåvitt det, vid definitionen av om den andel av avgiften som går till belgiska PMU är statligt stöd, saknar betydelse att veta om allt eller en del av detta passerar genom statskassan eller ej (domstolens domar av den 22 mars 1977, Steinike & Weinlig, 78/76, Rec. s. 595, 613, och av den 30 januari 1985, kommissionen mot Frankrike, 290/83, Rec. s. 439, 449).

37 Sökanden har för övrigt hävdats att varken det förhållandet att den andel av avgiften som är reserverad för staten kan variera från tävling till tävling, såsom kommissionen har betonat i det klandrade beslutet, eller det förhållandet att den själv blir föremål för skattemässiga pålagor är avgörande för avgiftens egenskap som en obligatorisk avgift som staten har pålagt, med beaktande av såväl det förhållandet att den andel av avgiften som är reserverad för tävlingsbolagen beläggs med en moms på 22 procent som att en annan avgift, PSP (se ovan punkt 5), som beräknas utifrån andelen och arten av de vad som har spelats, endast gäller avgiftens interna struktur och saknar betydelse för att kunna avgöra om den är en avgift eller ej.

- 38 Den åtskillnad som görs i Frankrike mellan de skatter och pålagor som läggs på den avgift som tas ut på de vad som spelas avseende franska tävlingar och dem som läggs på den avgift som tas ut på de vad som spelas avseende belgiska tävlingar, leder enligt sökanden till att belgiska PMU erhåller en större andel av avgiften än vad den skulle erhålla, om denna avgift — när den avser belgiska tävlingar — skulle beläggas med samma skattemässiga avgift som när den riktats till de vadinsatser som tas upp avseende franska tävlingar, förutsatt att vaden avseende belgiska tävlingar och avseende franska tävlingar spelas i Frankrike. Sökanden har ansett att möjligheten till en skattemässig likabehandling av de respektive avgifterna i det aktuella fallet framgår av villkoren i själva avtalet mellan de två PMU i vilka det föreskrivs en ökad påлага till förmån för franska staten under det tredje och fjärde tillämpningsstadiet för avtalet mellan de två PMU.
- 39 Vad gäller det argument som kommissionen framförde i det klandrade beslutet, enligt vilket andelen av den tvistiga avgiften inte medför något stöd till belgiska PMU, eftersom de intäkter som den får enligt det tvistiga avtalet i huvudsak är desamma som de intäkter som den skulle få genom att direkt ta upp vad avseende de belgiska tävlingarna, har sökanden åberopat domstolens rättspraxis enligt vilken en avgift inte förlorar sin karaktär av statligt stöd endast därför att dess syfte eller verkan är att försätta mottagaren i samma situation som om den skulle ha drivit samma ekonomiska verksamhet i en annan medlemsstat (dom av den 2 juli 1974, Italien mot kommissionen, 173/73, Rec. s. 709). Sökanden har ansett att, även om det skulle visa sig att intäkterna i fråga i huvudsak är desamma i bägge fallen, har en sådan likhet ändå uppnåtts genom en diskriminering som införts genom det tvistiga avtalet och som består i att man på vaden avseende belgiska tävlingar tillämpar en högre procentsats på avgiften än den procentsats som tillämpas på vaden avseende franska tävlingar, med beaktande av att hela systemet i alla fall leder till en överföring av intäkter till belgiska PMU som är mycket högre än de två olika typerna av vad skulle ha behandlats på samma sätt i Frankrike.
- 40 Sökanden har sålunda hävdats att alla spekulationer som går ut på att belgiska PMU skulle ha kunnat erhålla samma intäkter om den, utan avtalet, själv skulle ha tagit upp vaden avseende belgiska tävlingar, är helt teoretiska, eftersom inget tyder på att de berörda vaden faktiskt skulle ha spelats utan avtalet.

- 41 Slutligen har sökanden tillbakavisat kommissionens argument enligt vilket avtalet mellan de två PMU inte innebär något statligt stöd till belgiska PMU, om det bedöms som en helhet för att beakta alla stadier av dess tillämpning. Den har ansett att det saknar betydelse att den andel av avgiften som är avsedd för belgiska PMU minskar allteftersom omsättningen för upptagandet av vad i Frankrike avseende belgiska tävlingar ökar, eftersom denna minskning endast gäller den procentuella andelen och inte nettointäkterna vilka i varje fall ökar samtidigt med omsättningen för upptagandet av vad avseende belgiska tävlingar.
- 42 Kommissionen har ansett att den tvistiga avgiften varken kan definieras som en avgift som likställs med skatter eller "statsmedel", eftersom den aldrig uppbärs eller mottas av staten. Denna avgift är endast överskottet på det belopp som den som organiserar totalisatorspel skall återfördela till de vadhållare som vunnit och vilken själv är föremål för vissa statliga pålagor vilket innebär att avgiften inte uppfyller det viktigaste kriteriet för definitionen av avgiften som en avgift som likställs med skatter, det vill säga att den har pålagts av staten.
- 43 Vad beträffar skillnaden mellan de procentsatser på avgiften som beror på om den tillämpas på belgiska eller på franska tävlingar har kommissionen betonat att denna skillnad följer av kombinationen av fransk och belgisk lagstiftning. Kommissionen har hänvisat till artikel 15 § 3 i den ovan nämnda finanslagen för år 1965 i vilken det föreskrivs att för de vad som spelas i Frankrike och som avser utländska tävlingar gäller de avgifter och skatter som gäller i det land där tävlingen anordnas, medan det i artikel 44-2° d i den ovan nämnda belgiska kungliga förordningen av den 8 juli 1970 fastställs att den avgift som tillämpas på de tävlingar som anordnas i Belgien uppgår till 35 procent. Under dessa omständigheter har kommissionen ansett att det avdrag på 5,5 procent från avgiften som grundas på kommissioner som är avsedda för PMU till och med skulle kunna betraktas som en betalning från belgiska PMU till PMU och inte tvärtom, eftersom avgiften dras av i Belgien i samband med att belgiska PMU centraliserar de vad som har mottagits i Frankrike.

- 44 Vad gäller den skillnad mellan den skattemässiga behandlingen och de olika pålagorna på avgiften som beror på om de vad som har spelats i Frankrike har tagits upp avseende franska eller belgiska hästtävlingar anser kommissionen att sammanställningen av den avgift som tillämpas på de vad som spelas i Frankrike avseende franska tävlingar leder till att den inte kan föras över på de vad som har spelats avseende utländska tävlingar, och följaktligen de belgiska tävlingarna, eftersom denna avgift innehåller vissa "helt franska" skatter vilket gör det olämpligt eller olägligt att tillämpa den på utländska tävlingar.
- 45 Kommissionen anser att förekomsten av dessa "helt franska" bidrag minskar skillnaden i beskattning så att den blir mindre än vad sökanden har anfört. I detta avseende har kommissionen återgett den analys som återfinns i det klandrade beslutet enligt vilken den franska statliga pålaga på 18 procent som läggs på den avgift på 30 procent som tillämpas på de vad som spelas i Frankrike avseende franska tävlingar innehåller såväl en skatt som går till förmån för Fonds national des haras et des activités hippiques och som varierar mellan 1,86 och 3,36 procent på samma sätt som den moms på 22 procent som tillämpas på den andel av avgiften som tillfaller de franska tävlingsbolagen (det vill säga på 6,5 procent). Dessa två faktorer som utgör cirka 5 procent av den sammanlagda franska statliga pålagan på 18 procent, som dragits från denna, sänker alltså den franska offentliga avgiften till 13 procent. Skillnaden mot den skatt som uppgår till 6,5 procent som läggs på den avgift på 35 procent som avser upptagande av vad som organiseras i Frankrike avseende belgiska tävlingar är således mindre än vad sökanden har påstått.
- 46 Kommissionen har dessutom upprepat sitt argument enligt vilket det inte ens i fråga om de intäkter som belgiska PMU har erhållit kan vara fråga om stöd i den mening som avses artikel 92.1 i fördraget, eftersom belgiska PMU:s intäkter, enligt avtalet mellan de två PMU, som härrör från upptagande av vad i Frankrike avseende belgiska tävlingar, procentuellt är nästan desamma som om belgiska PMU skulle ta upp vad avseende de belgiska tävlingarna och uppgår i bägge fallen till cirka 20 procent beloppet av de vad som spelats.
- 47 I detta avseende har kommissionen framhållit att när ett vad spelas i Frankrike och avser belgiska tävlingar uppgår belgiska PMU:s andel av insatsen till 35 procent från vilken man bör dra av 6,386 procent för skatter som Frankrike uppbär samt

5,5 procent för den kommission som betalas till PMU vilket ger procenttalet 23,114 procent från vilket man ytterligare skall dra av 1—2 procent som motsvarar de tilläggskostnader som beror på reklam, priser och information som belgiska PMU betalar för att göra de belgiska tävlingarna attraktiva för den franska publiken. När ett vad spelas i Belgien avseende de belgiska tävlingarna bestäms belgiska PMU: s andel av avgiften genom att från avgiften på 35 procent först dra av 7—10 procent som utgör statliga pålagor som varierar mellan regionerna och sedan en andel på 5,5 procent för belgiska PMU: s förvaltningskostnader, vilket sammanlagt leder till en procentuell andel av avgiften som i stort sett motsvarar det förstnämnda och knappt räcker till för att täcka de kostnader som medlemsföreningarna i belgiska PMU har. Avtalet mellan de två PMU har således haft som resultat att belgiska PMU: s omsättning helt enkelt har ökat, vilket gör att den nytta som denna organisation har dragit inte kan definieras som stöd i den mening som avses i artikel 92 i fördraget.

48 Kommissionen har för övrigt betonat att en undersökning av hela det tvistiga avtalet under alla dess stadier visar att den fördel som belgiska PMU får är ännu mindre under de senare stadierna av avtalets tillämpning på grund av att de av franska statens pålagor som avser avgiften ökar under de senare stadierna.

49 Kommissionen har slutligen betonat — allt under att den har försäkrat att den avser att undersöka avtalet mellan de två PMU efter en period på fyra år — att förevändningen att avtalet mellan de två PMU står i strid med artikel 92 i fördraget, väcker talrika andra invecklade rättsliga frågor som det var överflödigt att pröva i det klandrade beslutet, eftersom den slutsats enligt vilken avtalet inte utgör något statligt stöd kunde grundas på den enklare motiveringen att belgiska PMU i varje fall inte drar någon fördel av det. Det fanns således inte något särskilt skäl för kommissionen att pröva den invecklade frågan om vilka åtgärder en medlemsstat har rätt eller skyldighet att vidta för att säkerställa en fullständig neutralitet i skattehänseende vad avser handelsutbytet inom gemenskapen när vissa särskilda skattesystem varierar mellan medlemsstaterna eller frågan om beskaffenheten av den påstådda snedvridningen av konkurrensen eller dess inverkan på handeln mellan medlemsstaterna.

- 50 Intervenienten har medgett att belgiska PMU erhåller en högre intäkt vid upptagande av vad som organiseras i Frankrike avseende belgiska tävlingar än vad franska PMU erhåller avseende vad som uppgår till samma belopp och som tas upp avseende franska tävlingar. En eventuell definition av denna intäkt som statligt stöd — såsom sökanden har hävdad — kan i varje fall inte avse hela summan på 8,1 miljoner FF som belgiska PMU, i enlighet med det tvistiga avtalet, uppbar år 1991, utan endast skillnaden mellan denna summa och den summa som denna organisation skulle ha uppburit, om systemet för handläggningen av vadinsatserna avseende de franska tävlingarna skulle ha tillämpats på den. Med beaktande av att summan av vaden vid detta senare antagande skulle ha belagts med pålagor och skatter i storleksordningen 17,85 procent medan belgiska PMU skulle ha uppburit 10,3 procent av dessa — i stället för de 23,14 procent som den för tillfället uppbar — skulle skillnaden mellan dessa intäkter och det faktiska beloppet av det påstådda stödet uppgå till kring 4,5 miljoner FF i stället för 8,1 miljoner FF såsom sökanden har hävdad.
- 51 Vad gäller orsaken till skillnaden mellan de intäkter som PMU respektive belgiska PMU erhåller från summan av vad med samma belopp, har intervenienten hävdad att detta beror på objektiva faktorer, utan något samband med ekonomiska eller kommersiella överväganden, som uteslutande har samband med totalisatorspelets karaktär och den strukturering som följer av denna för den avgift som tas ut från denna vadinsats. I det avseendet har intervenienten anfört att totalisatorspelet betecknas av att insatserna slås ihop och i sin helhet förs över på vinnarna efter att de olika avgifterna och kostnaderna för förvaltningen av systemet har dragits av, vilket utesluter att man eftersträvar ekonomisk vinst. PMU: s rättsliga form, en ekonomisk intressegruppering av tävlingsbolag, som enligt stadgan är en ideell förening som inte eftersträvar ekonomisk vinst och med ett föremål för verksamheten som är att utveckla den franska hästrasen, motsvarar föremålet som inte är att eftersträva ekonomisk vinst. På grund av den rättsliga karaktären av totalisatorspelet och PMU, som är den organisation som förvaltar spelet, har förvaltningen av insatserna reglerats strängt. I den franska lagstiftningen har man således slagit fast att 70 procent av insatserna skall föras över på spelarna och att återstående 30 procent skall fördelas mellan de olika offentliga avgifterna varav en andel tillfaller tävlingsbolagen för att på en gång göra det möjligt för dem att täcka kostnaderna för förvaltningen av systemet och uppnå föremålet för PMU: s verksamhet, nämligen att på olika sätt utveckla den franska hästrasen. Av detta följer att systemet — på grund av sin karaktär och sitt föremål — i sin helhet är omöjligt att föra över på upptagande av vad som avser utländska tävlingar, även om upptagandet av vad avseende dessa tävlingar sker i Frankrike.

- 52 Intervenienten har dessutom anfört att systemet med en avgift på en vadinsats avseende belgiska tävlingar som tas upp i Frankrike oundvikligen följer av kombinationen av fransk och belgisk lag och att den sistnämndas tillämpning föreskrivs i artikel 15 i franska finanslagen för år 1965 och dessutom har påbjudits på följande grunder. För det första förutsätter iakttagandet av totalisatorspelets anda att det endast finns en grupp vadinsatser av samma beskaffenhet och att de spelare som spelar i samma tävling behandlas på samma sätt. För det andra skulle det förhållandet att man endast skulle ha tillämpat fransk lag, som medför vissa avgifter till förmån för utvecklingen av den franska hästrasen, ha avskräckt dem som i Belgien anordnar tävlingar från att godta principen om upptagande av vad från Frankrike. För det tredje är tillämpningen av avgifterna som är tillgängliga i det land i vilket tävlingen anordnas nödvändig för att upptagande av vad i ett annat land skall vara av ekonomiskt intresse för alla aktörer och för de föremål som är av allmänt intresse i de två berörda staterna.
- 53 Slutligen har intervenienten påpekat att det inte finns någonting i den nuvarande gemenskapsrätten som skulle förplikta den att ändra den nationella lagstiftningen avseende fördelningen av de olika andelarna av avgiften.

Förstainstansrättens bedömning

- 54 Förstainstansrätten anser att man först måste pröva om kommissionens grund, som baseras på det förhållandet att belgiska PMU inte har dragit någon ekonomisk fördel av tillämpningen av avtalet mellan de två PMU, är välgrundad. När den som påstås ha dragit nytta av en åtgärd som förbjuds i artikel 92.1 i fördraget i själva verket inte har gjort det, skall tillämpningen av denna artikel i fördraget avvisas och det klandrade beslutet kan inte vara felaktigt motiverat eller rättsstridigt i den mån man i det har vägrat att medge att det i det förevarande fallet har förekommit ett stöd i den mening som avses i den ovan nämnda fördragsbestämmelsen.
- 55 I detta sammanhang erinrar förstainstansrätten om att enligt såväl domstolens rättspraxis (se domarna av den 11 juli 1985, Remia m. fl. mot kommissionen, 42/84,

Rec. s. 2545, punkt 34, av den 17 november 1987, British-American Tobacco och Reynolds Industries mot kommissionen, 142/84 och 156/84, Rec. s. 4487, punkt 62, och av den 15 juni 1993, Matra mot kommissionen, C-225/91, Rec. s. I-3203, punkterna 23 och 25) som förstainstansrättens rättspraxis (se den ovan nämnda domen La Cinq mot kommissionen, punkterna 85 och 86, och dom av den 29 juni 1993, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, T-7/92, Rec. s. II-669, punkt 33), när det rör sig om situationer som omfattar invecklade ekonomiska bedömningar, skall den rättsliga kontrollen inskränkas till att man vid sidan av iakttagandet av förfarande- och motiveringsreglerna granskar sakförhållandenas materiella noggrannhet och att det inte har begåtts något uppenbart bedömningsfel eller att det inte har förekommit maktmissbruk.

56 Efter att ha prövat de omständigheter som sökanden anført i sitt klagomål, anser förstainstansrätten att kommissionen har kommit fram till slutsatsen att tillämpningen av det tvistiga avtalet har som verkan att helt enkelt öka belgiska PMU: s omsättning, utan att medföra någon fördel som utgör ett statligt stöd, med beaktande av att jämförelsen mellan den andel av avgiften som tillfaller belgiska PMU i Frankrike och den andel av avgiften som skulle tillfalla den om den skulle ta upp vaden avseende belgiska tävlingar utan franska PMU: s inblandning visar att intäkterna är lika höga procentuellt sett och i båda fallen uppgår till cirka 20 procent av de vad som har spelats (se ovan punkterna 16, 46 och 47).

57 Sökanden har å sin sida, för att bestrida kommissionens argument, hävdad att all spekulation om belgiska PMU: s intäkter som skulle ha erhållits om den i frånvaro av det tvistiga beslutet själv skulle ha tagit upp vaden avseende de belgiska tävlingarna är teoretisk, eftersom inget tyder på att de berörda vaden skulle ha spelats, om detta avtal inte skulle ha funnits. Även om det dessutom skulle visa sig att belgiska PMU: s intäkter i huvudsak är desamma i de två ovannämnda fallen, har denna likhet i varje fall uppnåtts genom den diskriminering som har införts genom det tvistiga avtalet bestående i att man tillämpar en högre procentsats på de avgifter som avser insatserna avseende belgiska tävlingar i förhållande till den som tillämpas på vadinsatserna avseende franska tävlingar, eftersom hela systemet ändå utmynnar i en överföring av mycket högre intäkter till belgiska PMU än om de två olika typerna av vad skulle ha behandlats på samma sätt i Frankrike.

58 Förstainstansrätten anser att sökandens argumentering inte i sig kan leda till ett ifrågasättande av kommissionens bedömning. Vad inledningsvis gäller de intäkter som belgiska PMU har erhållit i Frankrike, om man såsom sökanden har hävdad antar att de berörda vaden inte skulle ha spelats utan det tvistiga avtalet mellan de två PMU, skulle de intäkter som belgiska PMU får av dem ändå inte kunna definieras som stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget. Det förhållandet att den franska marknaden för upptagande av vad avseende hästtävlingar är öppen, vilket gör det möjligt för belgiska PMU att — genom att anlita franska PMU som en mellanhand — nå de franska spelarna och att öka sina intäkter genom deras vadinsatser, utgör nämligen ett val som den franska lagstiftaren har gjort vad avser anordnandet av den nationella marknaden för upptagande av vad avseende hästtävlingar och sätten för franska PMU: s utövande av den ensamrätt som den ges av den nationella lagstiftningen om upptagande av vad avseende utländska hästtävlingar (se ovan, punkt 1). Följaktligen kan den franska lagstiftarens val, som gjort det möjligt för de två PMU att sluta det tvistiga avtalet, inte i sig ifrågasättas med hänsyn till artikel 92.1 i fördraget med endast den motiveringen att en tillämpning av avtalet i fråga kan ha till resultat att öka inte endast franska PMU: s intäkter från utländska tävlingar utan också belgiska PMU: s intäkter från vaden avseende hästtävlingar som löps i Belgien vilkas upptagande PMU normalt sköter själv.

59 Vad vidare gäller sökandens argumentering genom vilken den ifrågasätter det förhållandet att de två typerna av vad inte behandlas på samma sätt i Frankrike och även om man medger att sökanden — som inte agerar på den franska marknaden för upptagande av vad avseende hästtävlingar — kan anföra klagomål mot att tredje man har beviljats en fördel som följer av en särskild skattebehandling, som i själva verket endast kan påverka dem som har tillstånd att agera på denna marknad och således i det aktuella fallet franska PMU, anser förstainstansrätten att sökanden genom sin argumentering inte heller har kunnat ifrågasätta det förhållandet att kommissionens bedömning är välgrundad i det att man i den konstaterar att de intäkter som belgiska PMU slutligen i enlighet med det tvistiga avtalet har erhållit från den berörda avgiften utgör samma procentuella andel som de intäkter som den skulle erhålla från denna avgift, om den skulle ha tagit upp vaden avseende de belgiska tävlingarna själv. Eftersom sökanden, varken i sitt klagomål eller inom ramen för förfarandet vid förstainstansrätten, har lagt fram omständigheter som skulle göra det möjligt att, inom ramen för sökandens jämförelse mellan procentalen på de intäkter som belgiska PMU har erhållit i Frankrike och i Belgien, fastställa att kommissionen har begått ett uppenbart fel vid fastställelsen av sakförhållandena eller vid bedömningen av uppgifterna om hur många procent som de pålagor och skatter som i Belgien respektive i Frankrike läggs på avgifterna på vadinsatserna avseende hästtävlingar som äger rum i Belgien, anser förstainstansrätten att det

klandrade beslutet — i vilket man har uteslutit antagandet att belgiska PMU skulle dra en konkret fördel av tillämpningen av det tvistiga avtalet — inte är resultatet av en felaktig bedömning på grundval av vilken man kan motivera att det skall ogiltigförklaras (se domstolens domar av den 24 februari 1987, Deufil mot kommissionen, 310/85, Rec. s. 901, punkterna 12 och 13, av den 14 februari 1990, Frankrike mot kommissionen, C-301/87, Rec. s. I-307, punkt 45, av den 21 mars 1990, Belgien mot kommissionen, C-142/87, Rec. s. I-959, punkt 40, och av den 21 mars 1991, Italien mot kommissionen, C-303/88, Rec. s. I-1433, punkt 29).

- 60 Det finns skall tilläggas att kommissionen inte kan anses ha begått något rättsligt fel mot bakgrund av artikel 92.1 i fördraget när den, för att undersöka förekomsten av en konkret fördel för belgiska PMU, har gjort en jämförelse mellan de intäkter som PMU har erhållit i Frankrike i förhållande till de intäkter som den skulle erhålla, om den själv skulle ta upp vaden avseende de belgiska tävlingarna. Enligt bestämmelserna i artikel 15 § 3 i den ovan nämnda franska finanslagen för år 1965 (se ovan, punkt 4) med vilka det ges en möjlighet att i Frankrike ta upp vad avseende tävlingar som äger rum utomlands underkastas nämligen de vad som mottagits på detta sätt de avgifter och skatter som gäller i det land i vilket dessa tävlingar anordnas. Det är alltså med rätta som kommissionen har ansett att förekomsten av sådan eventuell fördel som Ladbroke har angett i sitt klagomål skall bedömas med beaktande av att behandlingen av den avgift som tillfaller belgiska PMU i Frankrike vanligtvis skall underkastas de lagstadgade och skattemässiga pålagor genom vilka belgiska PMU erhåller en andel av denna avgift som motsvarar den andel som i princip skulle tillfalla den i det land i vilket de berörda hästtävlingarna äger rum, det vill säga i Belgien.
- 61 I detta avseende saknar sökanden grund för att hävda att den mekanism för bestämmande av beloppet och behandlingen av avgiften på vadinsatserna avseende utländska tävlingar som föreskrivs i bestämmelserna i artikel 15 § 3 i den franska finanslagen för år 1965 utgör en mekanism för statligt stöd och att det för att man skall kunna hindra att ett sådant stöd beviljas var nödvändigt att den avgift som avser de belgiska tävlingarna behandlas på samma sätt som den avgift på vadinsatserna avseende franska tävlingar som tillfaller franska PMU.

- 62 Behandlingen i Frankrike av avgiften på vaden avseende de belgiska tävlingarna och som i enlighet med de ovan nämnda bestämmelserna i artikel 15 i den franska finanslagen för år 1965 leder till att belgiska PMU erhåller en andel av denna avgift som motsvarar den andel som skulle tillfalla den på grundval av belgiska lagstadgade och skattemässiga pålagor, utgör nämligen inte någon mekanism för statligt stöd, eftersom en sådan behandling inte utgör någon åtgärd för undantag från det allmänna systemet, utan tvärtom är förenlig med detta allmänna system som just betecknas av att insatserna avseende de tävlingar som äger rum utomlands underkastas de lagstadgade och skattemässiga pålagorna i varje land i vilket de berörda hästtävlingarna äger rum.
- 63 Av detta följer att man inte heller kan bifalla sökandens påstående enligt vilket behandlingen i Frankrike av insatserna avseende de belgiska tävlingarna, och som lett till den angivna fördelen för belgiska PMU, bör anpassas till den behandling som tillämpas på den avgift som franska PMU erhåller.
- 64 Det följer av det hittills anförda att sökanden inte har visat att det klandrade beslutet är felaktigt motiverat eller rättsstridigt och att den andra grunden likaledes skall ogillas.
- 65 Talan skall således ogillas i sin helhet såsom ogrundad utan att det föreligger något behov av att uttala sig om sökandens andrahandsyrkanden om att kommissionen skall förordnas att ompröva klagomålet.

Rättegångskostnader

- 66 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats.

- 67 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten likväl besluta att kostnaderna skall fördelas eller att vardera parten skall bära sin kostnad, om parterna ömsom vinner och förlorar på en eller flera punkter eller om särskilda omständigheter föreligger.
- 68 Förstainstansrätten anser i det föreliggande fallet att motiveringen av det klandrade beslutet inte har skingrat all sökandens osäkerhet vad gäller frågan om kommissionens vägran att medge att det föreligger en fördel för belgiska PMU och om kommissionens beslut att ogilla sökandens klagomål var välgrundade, vilket innebär att kommissionen bör anses till en del ha bidragit till att den förevarande talan har väckts.
- 69 Det finns således skäl att tillämpa de ovan nämnda bestämmelserna i artikel 87.3 i rättegångsreglerna och besluta att vardera parten skall bära sina rättegångskostnader.
- 70 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall de medlemsstater som har intervenerat i tvisten bära sina rättegångskostnader. Republiken Frankrike skall således bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Vardera parten, inklusive intervenienten, skall bära sina rättegångskostnader.

Cruz Vilaça

Vesterdorf

Saggio

Kirschner

Kalogeropoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 september 1995.

H. Jung

J.L. Cruz Vilaça

Justitiesekreterare

Ordförande